

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2607/2019
10.07.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић, Бисерке Живановић, Весне Поповић и Божицара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., чији је пуномоћник Ружица Филиповић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Високог савета судства, Основног суда у Врању, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж рр 33/18 од 25.04.2019. године, на седници одржаној 10.07.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж рр 33/18 од 25.04.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж рр 33/2018 од 25.04.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању Прр1 265/18 од 17.05.2018. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу исплати на име новчаног обештећења за имовинску штету изазвану повредом права на суђење у разумном року у предмету Општинског суда у Врању, сада Основног суда у Врању И 1771/10 (сада И 871/17) и то на име разлике зараде до висине минималне зараде за март месец 2006. године у износ од 4.391,46 динара, на име накнаде зараде за период боловања од 01.01.2006. године до 04.06.2008. године, до висине минималне зараде у износу од 333.530,13 динара, а на означене износе са законском затезном каматом почев од 21.11.2009. године, па до коначне исплате, на име трошкова парничног поступка у износу од 46.716,66 динара, са законском затезном каматом почев од 11.12.2009. године па до коначне исплате, на име трошкова извршења износ од 22.558,00 динара. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова поступка плати износ од 13.500,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж рр 33/18 од 25.04.2019. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда.

Против другостепене пресуде, заступник тужене је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и из разлога прописаних чланом 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11, 55/14). Наиме, нема разлога који указују на потребу разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права. Решењима Апелационог суда у Нишу на која се у ревизији позива, укинута су првостепене пресуде због битних повреда одредаба парничног поступка. Решења Вишег суда у Лесковцу, на која се ревизијом указује, не односе се на исти чињенични и правни основ као побијано решење, с обзиром да се односе на повреде права на суђење у разумном року у стечајним поступцима. Сентенца из решења Врховног касационог суда Ржг 1071/2015, на коју ревизија указује, односи се на накнаду материјалне штете по захтеву за заштиту права на суђење у разумном року, према тада важећим одредбама Закона о уређењу судова, а не на накнаду материјалне штете у парничном поступку, која је досуђена применом Закона о заштити права на суђење у разумном року и то у ситуацији када је утврђена повреда права на суђење у разумном року у извршном предмету у коме је извршни дужник правно лице, као у конкретном случају. Зато је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбом поднетом 06.03.2018. године тужилац је тражио накнаду материјалне штете у укупном износу од 407.196,25 динара са припадајућом законском затезном каматом, што је и вредност побијаног дела правноснажне пресуде.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић